

Türkçe Öğretmenlerinin Web 2.0 Araçları ile Dijital Hikâye Oluşturma Yeterliği

ARAŞTIRMA MAKALESİ

Tuncay TÜRK BEN¹, Emre ALPTEKİN²

1 Doç. Dr., Aksaray Üniversitesi, Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı, tuncayturkben57@gmail.com,
ORCID: 0000-0003-0167-4173.

2 Yüksek Lisans Öğrencisi, Aksaray Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, tekin6894@gmail.com,
ORCID: 0000-0001-5671-3702.

Gönderilme Tarihi: 20.03.2022 Kabul Tarihi: 15.09.2022 DOI: 10.37669/milliegitim.1090534

Öz

Bu araştırma, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeylerini belirlemeyi ve bu yetkinlikleri farklı değişkenler açısından incelemeyi amaçlamıştır. Araştırma, tarama modellerinden ilişkisel tarama modelinde gerçekleştirilmiştir. Araştırmanın evrenini, 2021-2022 eğitim-öğretim yılında 47 farklı ilde Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmî okullarda görev yapan Türkçe öğretmenleri, örneklemini ise bu okullarda görev yapan 195 Türkçe öğretmeni oluşturmaktadır. Katılımcılar seçkisiz örnekleme yöntemlerinden basit seçkisiz örnekleme yoluyla belirlenmiştir. Araştırmanın verileri "Kişisel Bilgi Formu" ve "Dijital Hikâye Araçları Kullanımı Yetkinliği Ölçeği" ile toplanmıştır. Araştırmadan elde edilen bulgulara göre öğretmenlerin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeylerinin orta seviyede olduğu tespit edilmiştir. Araştırmadan elde edilen bir başka bulguya göre öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterlik puanı ile cinsiyet, öğretmenlerin yaşı ve öğrenim durumları arasında anlamlı bir ilişki tespit edilmemiştir. Bununla birlikte dijital hikâye oluşturma yeterliği ile bilgisayar kullanma düzeyi arasında orta seviyede pozitif yönlü bir ilişki olduğu, dijital hikâye oluşturma yeterliği ile derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu arasında ise zayıf düzeyde pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu bulgusuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Türkçe öğretimi, dijital hikâye, Web 2.0 araçları, Türkçe öğretmenleri, yeterlilik

Turkish Teachers' Competence in Creating Digital Stories with Web 2.0 Tools

Abstract

This research aims to determine the competency levels of Turkish teachers in preparing and using digital stories with Web 2.0 tools and to examine these competencies in terms of different variables. The research was carried out in relational scanning model, one of the scanning models. The population of the research consists of Turkish teachers working in public schools affiliated to the Ministry of National Education in 47 different provinces in the 2021-2022 academic year, and the sample consists of 195 Turkish teachers working in these schools. Participants were determined by simple random sampling, one of the random sampling methods. The data of the research were collected with the "Personal Information Form" and "Digital Story Tools Usage Competence Scale". According to the findings obtained from the research, it has been determined that the teachers' level of competence in preparing and using digital stories with Web 2.0 tools is at a moderate level. According to another finding obtained from the research, there was no significant relationship between teachers' digital story creation proficiency score and gender, teachers' age and educational status. However, it was found that there was a moderately positive relationship between the proficiency of creating a digital story and the level of using the computer, and a weakly positive and significant relationship between the proficiency of creating a digital story and the use of digital technologies in the lessons.

Keywords: Turkish teaching, digital story, Web 2.0 tools, Turkish teachers, proficiency

Giriş

Günümüzde bilgi ve teknoloji alanında yaşanan gelişmeler, toplumun her alanını doğrudan etkilemektedir. Bu durum içinde bulunduğumuz toplumu dönüştürmekte, eğitim dünyası da kaçınılmaz olarak bu değişim ve dönüşümden etkilenmektedir (Uslu, 2019). Bireylerin bu değişim ve dönüşüme ayak uydurabilmeleri, hedeflenen bilgi ve becerileri kazanmaları için eğitimciler, kuramcılar ve siyasiler teknoloji ile öğrenme-öğretme sürecini bütünleştirmeye yönelik yoğun bir çaba içerisine girmektedirler (Aktaş, 2019). Bu çabaların bir sonucu olarak, son yıllarda beceri odaklı yapılandırmacı eğitim modelinin benimsenmesiyle birlikte öğretmen ve öğrenci rolleri değişmiş, öğrenme ve öğretme ortamları da yapılandırmacı öğrenme anlayışına göre yeniden düzenlenmiştir. Yapılandırmacı öğrenme anlayışına göre öğrenme ortamlarını zenginleştirmek amacıyla çoklu ortam araçlarının kullanılması gerekmektedir. Bu doğrultuda, öğrenme sürecini daha etkili ve verimli hâle getirmek adına bilişim tek-

nolojisinden çoklu ve zengin öğrenme ortamı oluşturmada etkin bir şekilde yararlanılmalıdır (Karadüz ve Baytak, 2010, 10). Nitekim Türkçe Dersi Öğretim Programında da (MEB, 2019) öğrencilere hem dijital yetkinliğin kazandırılması gerektiği hem de öğrenme ve öğretme sürecinde öğrencilerin öğrenmelerinin desteklenmesinde bilişim teknolojilerinden yararlanılması gerektiği vurgulanmaktadır. Eğitimde bilişim teknolojilerinin kullanımı, dijital yetkinliğin kazanılmasına da olumlu katkı sağlayacaktır. Ancak öğrenme ortamlarında 21.yüzyıl temel becerileri arasında yer alan bu yetkinliğin geliştirilmesi, öğretmenlerin teknolojiyi eğitim ortamlarında kullanma yeterlikleriyle doğrudan ilintilidir.

Öğretmenler; bir taraftan bilgi, beceri ve tutumları ile eğitim sürecinin niteliğini artırırken diğer taraftan uyguladıkları yöntem, teknik ve stratejilerle öğretim programında belirlenen becerileri öğrencilere kazandırmakla yükümlüdür (Dağlıoğlu, 2010, 72). Erdoğan ve Şerefli'ye (2021) göre de 21. yüzyılda öğretim süreçlerinin şekillendirilmesinde öğretim teknolojilerine gereksinim duyulmaktadır. Şimşek, Direkci ve Koparan'a (2021) göre çağdaş eğitim sistemlerinde öğretmenlerden beklenen, bilgiyi yeniden üretip dönüştürebilen ve bunu teknoloji ile entegre edebilen bireyler yetiştirmeleridir. Hedeflenen bireylerin yetiştirilmesi adına öğrenme ortamları öğretmenler tarafından çağın gereklerine uygun bir şekilde yeniden düzenlenmeli, bilişim teknolojileri araçları öğrenme-öğretme süreçlerinde daha fazla duyu organını uyuracak şekilde derslerde etkin bir şekilde kullanılmalıdır (Aktaş, 2019). Öğrenme ortamlarında teknolojik araçların sunmuş olduğu olanaklarla öğretmenlerimiz daha etkili ders tasarımları ve yardımcı ders materyalleri kullanma imkânına sahip olabileceklerdir. Bu bağlamda, eğitim alanında yürütülen çalışmalarda sıklıkla Web 2.0 araçlarından yararlanılmalıdır (Elmas ve Geban, 2012). Web 2.0 araçları, öğrenme süreçlerini verimli kılacak öğrenci merkezli uygulamaları içermektedir. Öğretmenler, bu uygulamalar sayesinde kolaylıkla içerik geliştirebilme ve bunları paylaşabilme imkânına sahip oldukları için geleneksel sınıf içi öğrenme ortamlarına alternatif öğrenme ortamları oluşturabilirler (Eser, 2020). Akgündüz, Topalsan ve Türk'e (2021) göre kullanım kolaylığı ve sosyal paylaşım sağlaması nedeniyle de öğrenme ortamlarında bu araçlardan etkin bir şekilde yararlanılmalıdır. Bu araçların sınıf içi ve sınıf dışı öğrenme süreçlerinde etkin kullanımı öğretmenlere, öğrencilere ve sınıf ortamına olumlu katkılar sağlayacaktır.

Web 2.0 araçları, kişilerin eş zamanlı etkileşimini sağlayarak iş birliği içinde bilgi, içerik vb. üretmesine ve paylaşmasına olanak sağlamaktadır (Çelik, 2021b). Öğrenciler, öğrenme-öğretme süreçlerinde kullanılan bu uygulamalar sayesinde hem diğer arkadaşları ile iş birliği içinde çalışma imkânına sahip oluyorlar hem de bu süreçte üst düzey düşünme becerilerini geliştirerek kendi bilgilerini inşa etme imkânını

buluyorlar (Altunışık ve Aktürk, 2021, 208). Bu bağlamda Web 2.0 araçları kullanılarak oluşturulan materyallerden biri de dijital hikâyelerdir. Web 2.0 teknolojileri, dijital hikâye anlatımı çalışmaları yapmak isteyen bireylere alternatif araçlar sunarak bilgi içeriklerini oluşturabilmeleri, düzenleyebilmeleri ve yayımlayabilmeleri için etkileşimli bir öğrenme ortamı sunmaktadır (Smeda, Dakich ve Sharda, 2012). Türkben ve Alptekin'e (2022) göre de dijital hikâye, her yaştan ve sınıf seviyesinde olan öğrenciler için güçlü bir eğitim aracıdır. Pedagojik ve teknik açıdan öğrencilere ve öğretmenlere birçok faydası bulunmaktadır.

Jakes ve Brennan'a (2005) göre dijital hikâye anlatımı; hikâye yazma, bu hikâyeye ses, görsel, müzik gibi çoklu ortam öğelerini ekleyerek görsel bir hikâye oluşturma sürecidir. Dijital hikâye anlatımı, insan yaratıcılığını teknolojiyle doğal olarak harmanladığından, öğrenci merkezli ve etkileşimli, öğretim ve öğrenimi teknoloji açısından zengin ortamlarda bütünleştirmek için fırsatlar sağlayan yenilikçi bir öğretim ve öğrenim yaklaşımıdır (Yıldız Çelik, 2021, 16). Rossiter ve Garcia (2010) ve Tanrıkulu'na (2020a) göre de dijital hikâye anlatımı, eğitim süreçlerinde hikâye anlatımı ile teknolojiyi bütünleştiren etkili bir uygulamadır. Dijital hikâye anlatımı; görüntü, ses, video gibi çeşitli çoklu ortam kaynaklarının birleştirilmesi sonucu ortaya çıkmaktadır.

Dijital hikâye anlatımı, geleneksel hikâye anlatma sanatını resim, ses, video gibi çeşitli çoklu ortam öğelerinin birleşimi olarak görülmektedir. “Anlatıcının temelde bir dijital hikâye oluşturmak için teknolojik donanıma, bilgisayar tabanlı yazılımlara (Photostory, Camtasia, Movie Maker, iMovie, Adobe Final Cut Pro, Adobe Premiere, Pinnacle Studio vb.) ya da web tabanlı yazılımlara (Animoto, Creaza, MixMoov, OneTrueMedia, Pixorial, VoiceThread, Wevideo vb.), hikâyenin senaryosunu oluşturmak için çeşitli kaynaklara (kitap, dergi, internet vb.), uygun görsel ve ses kaynaklarına ulaşmak ya da kaynakları oluşturmak için araçlara (internet, tarayıcı, kamera, kâğıt, kalem, mikrofon vb.) ve dijital hikâyeyi yayımlamak için uygun bir ortama ihtiyacı vardır.” (Bilaloğlu, 2019, 37). Dijital hikâye anlatımında kullanılacak bazı mobil uygulamalar, masaüstü yazılımlar ve web tabanlı ortamlar aşağıda verilmiştir.

Tablo 1*Dijital Hikâye Anlatımı Oluşturmada Yararlanılan Mobil Uygulamalar*

Android Tabanlı Uygulamalar	IOS Tabanlı Uygulamalar	
Animoto Video Maker	Art Maker	Reel Director
AndroVid Video Trimmer	Blurb Mobile	Socialcam
Com-Phone Story Maker	Cartoon Studio	Sock Puppets
Comic/Comix Maker	Cinefy	SonicPics
Comic Strip It! (lite)	Comic Book	Splice
Drawing cartoons	Comics Creator	Storyrobe
Magisto	Cute CUT	Strip Designer
Mediagram	Doink	Story Patch
Movie Aid	Doodlecast	StoryKit
Posterous	FinalCut	Story Lines
Qik Video	FotoBabble	StoryWheel
Socialcam	iMovie	Toontastic
Story Creator	I Tell A Story	Videoliciou
Video Maker	Magisto	VideoGrade
Viddy	Montaj	Vintagio
	Puppet Animation	Voice Thread
	Puppet Pals	Viddy
	Qik Video	

Kaynak: Çıralı, 2014

Tablo 1’de yer alan Comic Maker, Comic Creator gibi bazı uygulama araçları, diğerlerinden ayrılmaktadır. Bu uygulamalarda görüntü, karakter, düşünce balonları, metin açıklamaları ve sesin bütünlük kullanımı ile kullanıcının çizgi roman şeklinde dijital hikâyeler oluşturmasını sağlamaktadır (Çıralı, 2014, 13).

Dijital hikâye oluşturmada yararlanılabilecek masaüstü yazılımlar ise Tablo 2’de verilmiştir.

Tablo 2

Dijital Hikâye Oluşturmada Yararlanılan Masaüstü Yazılımlar

Etkileşimsiz		Etkileşimli
Adobe After Effects	Moglu Builder	Articulate Storyline
Adobe Flash	Pro Show Gold	Corona SDK
Adobe Photo Shop Elements	Scratch	InteractBuilder 3.0
Adobe Premiere Elements 11	ShadowStor	Kwik2
JabberStamp	Sony Vegas Movie Studio HD Platinum	MineCraft
Kodu	Storytelling Alice	Moglu Builder- Viewer
Microsoft Photo Story 3	Windows Movie Maker	TableTide
Microsoft PowerPoint		StoryTec

Kaynak: Çıralı, 2014

Çıralı'ya (2014, 14) göre etkileşimli hikâye oluşturma, etkileşimsiz yazılımlara nazaran daha çok emek, çaba ve maliyet gerektirmektedir.

Dijital hikâye anlatımında kullanılabilecek Web 2.0 ortamları da Tablo 3'te verilmiştir.

Tablo 3

Dijital Hikâye Anlatımında Kullanılan Web 2.0 Ortamları

Web Tabanlı Ortamlar			Web Tabanlı İş Birlikli Ortamlar	Sosyal Medya Platformları
Animoto	JayCut	Simple Booklet	Fate2: Fate2	Blog
Aniboom	Kerproof	Smilebox	Our Story	Facebook
Build Your Wild Self	Little Bird Tales	Stage'd	StoryBird	Flickr
Chogger	Mrs. P.com	Storyjumper	ThumbScribes	Podcast
ClassikTV	My Story Maker	Tikatok	VoiceThread	Twitter
Creaza*	Myna	Voki	Wevideo	Wiki

Domo Animate	Myths and Legends	Wayang Authoring
Glogster EDU	PicLits	Xtranormal
GoAnimate	Powtoon	Zooburst
Grabba Beast	Projeqt	Simple Booklet

Kaynak: Çıralı, 2014

Tablo 3’te dijital hikâye oluşturmada kullanılacak Web 2.0 araçları listelenmiştir. Türkçe öğretiminde etkili öğretim materyalleri geliştirmek ve kullanmak adına bu yazılım ve uygulamalardan yararlanılmalıdır. Özden ve Meydan’a (2021) göre bu yazılım ve uygulamalarla birlikte öğretmenler daha etkili öğretim faaliyetleri ile öğrenciler ise daha etkili öğrenim faaliyetleri ile karşılaşacaktır. Bir başka ifade ile dijital hikâyeler öğrenmeyi kolaylaştıracak ve etkili hâle getirecek materyaller olarak öğrenme ortamlarında kullanılabilir.

Dijital hikâye hazırlama, aşamalı bir süreç gerektirmektedir. Tolisano (2008; akt. Demirbaş, 2019, 13), dijital hikâyenin hazırlanması sürecini üç başlık altında toplamaktadır. Bu başlıklar; “dijital hikâyeye ilişkin materyallerin oluşturulması, hazırlanan materyaller yardımıyla hikâyelerin dijital ortama dâhil edilmesi, oluşturulan dijital hikâyelerin web ortamında paylaşılmasından” oluşmaktadır. Jakes ve Brennan’a (2005) göre ise dijital hikâye oluşturma süreci “yazma”, “senaryo geliştirme”, “hikâye panosu”, “multimedya araçları”, “dijital hikâye oluşturma” ve “paylaşma” aşamalarından oluşmaktadır.

1. Yazma: Dijital öyküleme önce yazmakla başlar. Öğrenciler birden fazla taslak aracılığıyla yazdıklarını sürekli düzelterek yazma sürecini sürdürür.

2. Senaryo Geliştirme: Anlatım tamamlandıktan sonra öğrenciler bir senaryo geliştirir. Bu senaryo, genellikle anlatı öyküsünün temel bileşenlerini içerir.

3. Hikâye Panosu: Bu aşamada, öğrencilerin filmlerin akışını düzenlemek için bir öykü panosunu tamamlamaları gerekir. Öğrenciler senaryolarını uygun görsellerle ilişkilendirir.

4. Multimedya Araçları Bulma: Öğrenciler hareketsiz görüntüler ve videolar kullanarak etkileyici öyküler oluşturabilirler.

5. Dijital Hikâye Oluşturma: Bu aşamada öğrenciler, kendilerine sunulan yazılımı kullanarak öykülerini oluştururlar.

6. Dijital Hikâyeyi Paylaşma: Öğrenciler oluşturdukları dijital öyküleri sınıfta paylaşırlar. Ayrıca oluşturdukları ürünleri internet aracılığıyla farklı kitlelerle de paylaşabilirler.

Dijital hikâye anlatımı, eğitim ortamlarında pek çok ülkede etkin bir şekilde kullanılan ve kullanımı giderek daha da yaygınlaşan güçlü bir eğitim aracıdır (Yüksel, Robin ve McNeil, 2010). Alan yazın incelendiğinde dijital hikâye anlatımının kullanıma ilişkin farklı öğretim basamaklarında pek çok araştırmanın yapıldığı bilinmektedir. Dijital hikâyenin temel dil becerileri üzerine etkisini araştıran çalışmalar incelendiğinde, öğrencilerin yazma becerilerini (Aydın, 2019; Baki, 2015; Baki ve Feyzioğlu, 2017; Baki, 2019; Ballast, Stephens, Radcliffe, 2008; Çıralı, 2014; Dayan ve Girmen, 2018; Demirbaş, 2019; Demire ve Baki, 2018; Foley, 2013; Demir ve Kılıçkırın, 2018; Eroğlu, 2020; Girmen, Özkanal ve Dayan, 2019; Tanrıku, 2020a; Uslu, 2019; Yamaç, 2015; Yılmaz, Üstündağ, Güneş ve Çalışkan, 2017; Xu, Park ve Baek, 2011), okuma becerilerini (Alkhilili, 2018; Bilaloğlu, 2019; Çiftçi, 2019; Hamdy, 2017; Özerbaş ve Öztürk, 2017; Şentürk Leylek, 2018; Tabak, 2017; Yılmaz vd., 2017), dinleme becerilerini (Ciğerci, 2015; Demirbaş, 2019; Hamdy, 2017; Tanrıku, 2020b; Sümer ve Çetin, 2018) ve konuşma becerilerini (Shrosbree, 2008; Soler Pardo, 2014; Tatlı ve Aksoy, 2017) geliştirdiği görülmektedir. Dijital hikâye anlatımının dil becerilerinin geliştirilmesinde etkili olduğu alan yazındaki uygulamalı çalışmalarla ortaya konmuştur. Ancak bilgi ve iletişim teknolojilerini öğrenme ortamlarında kullanacak veya kullanıracak öğretmenlerin de bu yetkinliğe sahip olması gerekmektedir. Alan yazında yapılmış çalışmalar incelendiğinde, ülkemizde öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterliliğini belirlemeye yönelik herhangi bir çalışma tespit edilmemiştir. Dolayısıyla bu çalışmadan elde edilecek bulguların alan yazına katkı sağlayacağı düşünülmektedir.

Bu çalışma, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeylerini belirlemeyi ve bu yetkinlikleri farklı değişkenler açısından incelemeyi amaçlamaktadır. Bu amaç doğrultusunda aşağıdaki sorulara yanıt aranmıştır:

1. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyleri nasıldır?

2. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinliği ile *cinsiyet* arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

3. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinliği ile öğretmenlerin yaşı arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

4. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinliği ile öğrenim durumu arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

5. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinliği ile *bilgisayarı kullanma düzeyi* arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

6. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinliği ile *derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu* arasında anlamlı bir ilişki var mıdır?

Yöntem

Araştırmanın Modeli

Bu araştırma ilişkisel tarama modeli doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Araştırmada; Türkçe öğretmenlerinin cinsiyet, yaş, öğrenim durumu, bilgisayar kullanım düzeyi ve derslerde dijital teknoloji kullanıma durumu ile dijital hikâye oluşturma yeterliği arasındaki ilişkiler incelendiği için bu model kullanılmıştır. İlişkisel tarama modeli, iki ya da daha fazla değişken arasında oluşan ilişkileri belirlemek ve sebep-sonuç ile ilgili ipuçları elde etmek amacıyla yapılan araştırmalardır (Büyüköztürk, Çakmak, Akgün, Karadeniz ve Demirel, 2015). İlişkisel tarama modeli, ilişki türü veya türlerinin ne derecede var olduğunu bulmaya çalışmaktadır.

Evren ve Örneklem

Araştırmanın evrenini 2021-2022 eğitim- öğretim yılında 47 farklı ilde Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmî okullarda aktif olarak görev yapan Türkçe öğretmenleri, örneklemini ise bu evrenden “basit seçkisiz örnekleme” yöntemiyle seçilen 195 Türkçe öğretmeni oluşturmaktadır. Basit seçkisiz örnekleme, oluşturulan evren listesinden birimlerin seçkisiz olarak çekilmesi sürecini tanımlar (Büyüköztürk vd., 2015). Katılımcıların cinsiyet, yaş ve öğrenim durumlarına ilişkin bilgiler Tablo 4’te verilmiştir.

Tablo 4*Katılımcıların Cinsiyet, Yaş ve Öğrenim Durumuna Göre Dağılımları*

		f	%
Cinsiyet	Kadın	118	60,5
	Erkek	77	39,5
Yaş	20-25	21	10,8
	26-30	33	16,9
	31-35	51	26,2
	36-40	56	28,7
	41 ve üzeri	64	17,4
Öğrenim Durumu	Lisans	161	82,6
	Yüksek Lisans	32	16,4
	Doktora	2	1

Veri Toplama Araçları

Araştırmada veri toplama aracı olarak “Kişisel Bilgi Formu” ve “Dijital Hikâye Araçları Kullanım Yetkinliği Ölçeği” kullanılmıştır. Kişisel Bilgi Formu; öğretmenlerin cinsiyeti, yaşı, öğrenim durumu, bilgisayar kullanım düzeyi ve derslerde dijital teknoloji kullanıma durumuna dair bilgileri inceleyen soruları içermektedir. Bu form, araştırmacılar tarafından ilgili literatür taranarak oluşturulmuştur. Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye araçlarını kullanıp uygulayabilme yetkinliğini belirlemek amacıyla kullanılan “Dijital Hikâye Araçları Kullanım Yetkinliği Ölçeği” (Çelik, 2021a); “kesinlikle katılmıyorum (1)”, “katılmıyorum (2)”, “fikrim yok (3)”, “katılıyorum (4)” ve “tamamen katılıyorum (5)” olmak üzere 5’li Likert tipinde hazırlanmıştır. Literatür taraması sonucu 49 maddeden oluşan taslak formu, yapılan Doğrulayıcı Faktör Analizi (DFA) ve Açıklayıcı Faktör Analizi (AFA) sonrası 14 maddeden oluşan “teknolojik yetkinlik boyutu” ve 5 maddeden oluşan “pedagojik yetkinlik boyutu” olmak üzere iki boyutlu yapısı ile geçerli ve güvenilir bir ölçek halini almıştır. Mevcut araştırmada bu ölçeğin kullanılması için ölçeği geliştiren araştırmacıdan gerekli kullanım izni alınmıştır.

Araştırmanın verileri, Google Formu aracılığıyla elde edilmiştir. Google Forms oluşturulan her bir anket için ayrı bir erişim adresi oluşturmaktadır. Oluşturulan bu form 2021-2022 eğitim-öğretim yılı bahar döneminde katılımcıların e-postalarına gönderilmiştir. Katılımcılar e-postalarına gelen bağlantıyı kullanarak ankete erişebilmekte ve soruları yanıtlayabilmektedir. Sistem her katılımcının yalnızca bir kez yanıt gönderebileceği biçimde sınırlama getirmektedir.

Verilerin Analizi

Katılımcıların çevrimiçi anket formuna verdikleri yanıtlar betimsel istatistikler SPSS 25 programından yararlanarak analiz edilmiştir. Ölçeğe katılan Türkçe öğretmenlerin kişisel özellikleri ile ilgili tanımlayıcı istatistiksel analiz tekniklerinden frekans ve yüzde dağılımlar kullanılmıştır. Öğretmenlerin kişisel özellikleri açısından maddelerle yapılan karşılaştırmalarda ise tek yönlü varyans analizleri (ANOVA) ve korelasyon analizleri yapılmıştır.

Etik Kurul İzni

Aksaray Üniversitesi İnsan Araştırmaları Etik Kurulu'nun 22.02.2022 tarihli E-34183927-000-00000693696 sayılı kararı ile etik kurul onayı alınmıştır.

Bulgular

Araştırmanın bu bölümünde araştırmanın alt amaçları dikkate alınarak yapılan istatistiksel analizler doğrultusunda elde edilen bulgulara yer verilecektir.

1. Araştırmanın birinci alt amacı doğrultusunda Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi belirlenmeye çalışılmıştır. Yapılan analizler sonucu, çalışmaya katılan Türkçe öğretmenlerinin almış oldukları puanlar Tablo 5'te sunulmuştur.

Tablo 5

Türkçe Öğretmenlerinin Web 2.0 Araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyine Ait İstatistiksel Veriler

	N	$\bar{x}$	Ss	Aralık	Grup Ortalaması	En düşük	En yüksek
Toplam genel puan	195	59,66	14,74	76,00	59,85	19,00	95,00
Maddeler ortalaması	195	3,14	,77623	4,00	3,15	1,00	5,00

Tablo 5'te görüldüğü üzere çalışmaya 195 kişi katılmıştır. Katılımcıların ölçekten aldıkları toplam puan ortalaması $\bar{x} = 59,66$ maddeler ortalaması $\bar{x} = 3,14$ olarak tespit edilmiştir. Bu değerler ile Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye oluşturma ve kullanma yeterlik seviyelerinin orta düzeyde olduğu söylenebilir.

2. Araştırmanın ikinci alt amacı, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyleriyle cinsiyetleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir farklılığın olup olmadığı tek yönlü varyans analizi testi yoluyla incelenmiştir. Yapılan analizlere ilişkin istatistiksel veriler Tablo 6'da verilmiştir.

Tablo 6

Cinsiyet ile Web 2.0 Araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyi Arasındaki İlişkiye Ait İstatiksel Veriler

Cinsiyet	N	$\bar{x}$	Ss	R	r^2	F	P
Erkek	118	60,92	14,94	,106 ^a	0,11	2,202	,139 ^b
Kadın	77	57,72	14,32				

Tablo 6 incelendiğinde, çalışmaya katılan erkek Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik puan ortalamasının ($\bar{x}=60,92$) kadın öğretmenlerinin puan ortalamasından ($\bar{x}=57,72$) yüksek olduğu tespit edilmiştir. Dijital yeterlik düzeyinin tespiti için alınan puanlar ile öğretmenlerin cinsiyeti arasında ilişkinin varlığını tespit etmek için regresyon testi yapılmıştır. Regresyon testinin sonuçlarına bakıldığında dijital yeterlilik puanı ile cinsiyet arasındaki ilişkinin korelasyon katsayısı $R=0,10$ olarak çok düşük ve pozitif yönlü olduğu görülmektedir. $R^2=,011$ bu değer ile dijital yeterlilikten alınan puanların cinsiyetle sadece %11'nin açıklanabildiği görülmektedir. Tablo 6'daki bulgulara göre, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyleri "cinsiyet" değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermemektedir ($F=2,202$; $p>0,05$).

3. Araştırmanın üçüncü alt amacı için Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyleri ile öğretmenlerin yaşı arasında anlamlı bir ilişki olup olmadığı incelenmiştir. Tek yönlü varyans analizi testi sonuçları Tablo 7'de verilmiştir.

Tablo 7

Yaş Grupları ile Web 2.0 araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyi Arasındaki İlişkiye Ait İstatiksel Veriler

Yaş	N	$\bar{x}$	Ss	R	r^2	F	P
20-25	21	65,47	12,27	,01 ^a	,000	,031	,861 ^b
26-30	33	55,24	15,37				
31-35	51	58,00	15,49				
36-40	56	60,98	14,87				
41 ve üzeri	34	60,67	13,27				
Toplam	195	59,66	14,74				

Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyinin tespiti için alınan puanlar ile öğretmenlerin yaşları arasındaki ilişkinin varlığını tespit etmek için regresyon testi yapılmıştır. Tablo 7’de verilen bulgulara göre, Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik puanları ile yaş grupları arasındaki korelasyon katsayısının $R=,01$ olduğu görülmektedir. Bu sonuç değerine bakıldığında, Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik puanları ile yaş grupları arasında ilişki olmadığı görülmektedir. Tablo 7’deki bulgulara göre Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlikleri “yaş” değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermemektedir ($F=0,031$; $p>0,05$)

4. Araştırmanın dördüncü alt amacı için Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlikleri ile öğrenim durumu arasında anlamlı bir ilişkinin olup olmadığı incelenmiştir. Tek yönlü varyans analizi sonuçları Tablo 8’de verilmiştir.

Tablo 8

Öğrenim Durumu ile Web 2.0 Araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyi Arasındaki İlişkiye Ait İstatistiksel Veriler

Öğrenim Durumu	N	$\bar{x}$	Ss	R	r^2	F	P
Lisans	161	59,57	14,00	,024 ^a	,001	,109	,742 ^b
Yüksek Lisans	32	59,68	18,45				
Doktora	2	66,50	13,43				
Toplam	195	59,66	14,74				

Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyinin tespiti için alınan puanlar ile öğretmenlerin öğrenim durumu arasında ilişkinin varlığını tespit etmek için regresyon testi yapılmıştır. Tablo 8’de verilen bulgulara göre, öğrenim durumu ile Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi arasındaki korelasyon katsayısı $R=,024$ olduğu görülmektedir. Bu sonuç değerine bakıldığında, öğrenim durumuyla web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi arasında ilişki olmadığı görülmektedir. Tablo 4’teki bulgulara göre Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye oluşturma yeterlikleri “öğrenim durumu” değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermemektedir ($F=0,109$; $p>0,05$).

5. Araştırmanın beşinci alt amacı için Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi ile *bilgisayarı kullanma düzeyi* arasında anlamlı bir ilişki olup olmadığı incelenmiştir. Yapılan analize ilişkin istatistiksel veriler Tablo 9’da verilmiştir.

Tablo 9

Bilgisayar Kullanma Düzeyi ile Web 2.0 Araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyi Arasındaki İlişkiye Ait İstatiksel Veriler

	N	$\bar{x}$	Ss	R	r ²	F	P
Zayıf	5	13,72	6,13	,327 ^a	,10	23,07	,000 ^b
Orta	129	14,52	1,27				
İleri	52	11,55	1,60				
Çok İleri	9	19,23	6,41				
Toplam	195	14,74	1,05				

Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyinin tespiti için alınan puanlar ile öğretmenlerin bilgisayar kullanma düzeyi arasındaki ilişkinin varlığını tespit etmek için regresyon testi yapılmıştır. Tablo 9'daki bulgulara göre, korelasyon katsayısının R=0,327 olduğu görülmektedir. Bu sonuca bakıldığında, orta seviyede pozitif yönlü bir ilişki olduğu söylenebilir. R²=0,10 ile de bilgisayar kullanım düzeyi web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik ölçeğinden alınan puanların %10 unu açıklamaktadır. Tablo 9'teki bulgulara göre, Türkçe öğretmenlerinin web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi “bilgisayar kullanma düzeyi” değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermektedir. (F=23,07; p<0,05). Sonuçlara bakıldığında “çok ileri” düzeyde bilgisayar kullanan Türkçe öğretmenlerinin web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye oluşturma yeterliğinin de arttığı görülmektedir.

6. Araştırmanın altıncı alt problemi için Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi ile *derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu* arasında anlamlı bir ilişki olup olmadığı incelenmiştir. Tek yönlü varyans analizine ilişkin istatistiksel veriler Tablo 10'da verilmiştir.

Tablo 10

Derslerde Dijital Teknolojileri Kullanma Durumu ile Web 2.0 Araçlarıyla Dijital Hikâye Hazırlayıp Kullanabilme Yetkinlik Düzeyi Arasındaki İlişkiye Ait İstatistiksel Veriler

	N	$\bar{x}$	Ss	R	r ²	F	P
Kullanıyorum	113	62,53	13,69				
Zaman zaman kullanıyorum	79	55,29	15,38	,201 ^a	,040	8,12	,005 ^b
Kullanmıyorum	3	66,66	8,14				
Toplam	195	59,66	14,74				

Son olarak, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyinin tespiti için alınan puanlar ile öğretmenlerin derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu arasındaki ilişkinin varlığını tespit etmek için regresyon testi yapılmıştır. Korelasyon katsayısının R=0,201 olduğu görülmektedir. Bu sonuca bakıldığında zayıf düzeyde pozitif yönlü bir ilişki olduğu söylenebilir. R²=0,04 ile de bilgisayar kullanım düzeyi, Dijital hikâye araçları kullanımı yetkinliği ölçeğinden alınan puanların %4'ünü açıklamaktadır. Tablo 10'daki bulgulara göre Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye hazırlayıp kullanabilme yetkinlik düzeyi “derslerde dijital teknolojileri kullanma” değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark göstermektedir. (F=8,12; p<0,05). Sonuçlara bakıldığında derslerde dijital teknoloji kullanan Türkçe öğretmenlerinin dijital hikâye oluşturma ve kullanma yeterliğinin de arttığı anlaşılmaktadır.

Tartışma, Sonuç ve Öneriler

Bu araştırmada da Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçlarıyla dijital hikâye oluşturma yeterlik düzeylerinin belirlenmesi ve bu yeterlik düzeylerinin farklı değişkenler açısından incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırma bulgularına göre öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterlilik seviyelerinin orta düzeyde olduğu tespit edilmiştir. Durak ve Seferoğlu'na (2017) göre öğretmenlerin teknoloji alanında gerekli yeterlik düzeyine sahip olması; hem mesleki anlamda kendilerini geliştirmeleri hem de derslerde teknolojiyi etkin bir şekilde kullanmalarında oldukça önemlidir. Ancak mevcut araştırmanın bulguları ele alındığında, öğretmenlerin çağın gerektirdiği dijital yeterliklere istenilen düzeyde sahip olmadıkları anlaşılmaktadır. Karasakaloğlu, Saracaloğlu ve Uça'nın (2011) çalışmasında da öğretmenlerin öğretimde bilgi teknolojilerini kullanma düzeylerinin istenilen düzeyde olmadığı tespit edilmiştir. Çifci'nin (2013) yapmış olduğu çalışmada da edebiyat öğretmenlerinin eğitim ortamlarında bilişim teknolojilerini kullanmada büyük problemler yaşadıklarını ortaya koymaktadır.

Yürektürk ve Coşkun (2020) tarafından yapılan araştırmada da, teknoloji kullanımında öğretmenlerin büyük çoğunluğu kendilerini yetersiz gördüklerini ve derslerinde bilişim teknolojilerini orta düzeyde kullandıklarını ifade etmişlerdir. Yaman, Demirtaş ve İleri Aydemir (2013) tarafından yapılan araştırmada ise Türkçe öğretmeni adaylarının yüksek düzeyde web ve öğretimsel dijital pedagojik yeterliliğe, orta düzeyde ise genel dijital pedagojik yeterliliğe sahip oldukları saptanmıştır. Türkçe Dersi Öğretim Programında (MEB, 2019) hedeflenen temel dil becerileri ve dijital yetkinliklerin öğrencilere etkin bir şekilde kazandırılması, öğretmenin teknoloji konusundaki bilgisine ve yetkinliğine bağlıdır. Mevcut araştırmanın sonuçları, öğretmenlerin dijital becerilerini geliştirmeye yönelik öğretmen eğitimlerinin gerçekleştirilmesi gerekliliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bilaloğlu'na (2019) göre dijital hikâye anlatımı; öğretmenlerin müfredat, pedagoji ve teknoloji konularındaki bilgilerini bütünleştirdiği için eğitim ortamlarında yararlanılabilecek güçlü bir araçtır. Bal (2019) tarafından yapılan araştırmanın sonuçları da bu düşüncüyü desteklemektedir. Araştırmaya katılan öğretmenlerin büyük çoğunluğu Web 2.0 araçlarının ders sunumları üzerinde etkili olduğunu, öğrenme ortamlarının zenginleştirilmesine ve kişisel gelişimlerine katkı sağladığını ifade etmişlerdir. Ayrıca öğretmenler web araçlarını kullanımının internet kullanma becerilerini artırdığını, ders planlarını geliştirmelerini sağladığını vb. birçok alanda gelişimlerini desteklediklerini vurgulamışlardır. Özüdoğru (2021) da öğretmenlerin eğitimde dijital hikâye kullanımına ilişkin görüşlerini ortaya çıkarmayı amaçladığı çalışmada öğretmenler, dijital hikâye anlatımının daha kolay öğrenme imkânı sağladığını ve bu anlatım yönteminin öğrencilere eğlenerek öğrenme fırsatı sunduğunu belirtmişlerdir.

Araştırma kapsamında, Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye oluşturma yeterliği ile öğretmenlerin cinsiyeti, yaşı ve öğrenim durumları arasında anlamlı bir ilişkinin olup olmadığı da incelenmiştir. Elde edilen bulgulara göre dijital yeterlilik puanı ile cinsiyet, öğretmenlerin yaşı ve öğrenim durumları arasında anlamlı bir ilişki olmadığı tespit edilmiştir. Karasakaloğlu, Saracaloğlu ve Uça (2011) tarafından yapılan araştırmada da Türkçe öğretmenlerinin eğitim ortamlarında bilgi teknolojilerini kullanma düzeylerinin öğretmenlerin cinsiyetlerine göre farklılık göstermediği saptanmıştır. Bu bulgu mevcut araştırmadan elde edilen bulgularla örtüşmektedir. Bal (2019) tarafından yapılan araştırmada ise kadın öğretmenlerin erkek öğretmenlere oranla Web 2.0 araçlarını, müfredat kazanımlarını göz önünde bulundurarak seçtikleri görülmüştür. Gülen'in (2021) okul öncesi öğretmenleri üzerinde yapmış olduğu araştırmada ise erkek öğretmenlerin teknolojik araç-gereç kullanımına ilişkin tutum puanlarının kadın öğretmenlere göre daha yüksek olduğu; 27-32 yaş grubunda olan öğretmenlerin teknolojik araç-gereç kullanım tutum düzeyleri, diğer

yaş gruplarına göre daha yüksek olduğu bulgusuna ulaşılmıştır. Bir diğer bulguya göre, öğretmenlerin eğitim düzeylerinin artışına paralel olarak, teknolojik araç-gereç kullanımına ilişkin tutum puanlarının da arttığı yönündedir. Yaman, Demirtaş ve İleri Aydemir (2013) tarafından Türkçe öğretmeni adayları üzerinde yapılan bir çalışmada ise dijital pedagoji ve web dijital pedagoji alanlarında erkek öğretmen adaylarının kız öğretmen adaylarına göre daha yeterli olduğu tespit edilmiştir. Görüldüğü üzere, ilgili literatüre bakıldığında incelenen değişkenlerle ilgili farklı bulgularla karşılaşmanın mümkün olduğu gözükmektedir.

Araştırmadan elde edilen diğer bulgulara bakıldığında ise Türkçe öğretmenlerinin Web 2.0 araçları ile dijital hikâye oluşturma yeterliği ile bilgisayarı kullanma düzeyi arasında orta seviyede pozitif yönlü bir ilişki olduğu, dijital hikâye oluşturma yeterliği ile derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu arasında ise zayıf düzeyde pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu yönündedir. Yaman, Demirtaş ve İleri Aydemir (2013) tarafından yapılan çalışmada da bilgisayar ve interneti iyi düzeyde bilen öğretmen adaylarının dijital pedagoji bakımından da yeterli düzeye sahip olduğu görülmektedir. Cüre ve Özdener (2008), öğretmenlerin bilgi ve iletişim teknolojilerini uygulama başarıları ile bilgi ve iletişim teknolojilerine yönelik tutumlarını inceledikleri çalışmalarında, öğretmenlerin bilgi ve iletişim teknolojileri uygulama başarıları ile bu teknolojilere yönelik tutumları arasında yüksek düzeyde, pozitif bir ilişki olduğu belirlenmiştir.

Kurudayıoğlu ve Bal'a (2014) göre gelişen teknolojinin eğitim ortamlarına sunmuş olduğu imkânlar ile dil eğitimi geleneksel yöntemlere göre daha etkin bir şekilde gerçekleştirilebilir. Bu bağlamda, dijital çağın eğitimcilerinin öncelikli görevlerinden birisi bilgi, beceri, tutum ve değerlerini dijital teknoloji unsurlarıyla yoğurup öğrenme ve öğretme sürecine entegre edebilmeleridir (Yazar, 2019). Nitekim 21. yüzyıl becerileri arasında yer alan dijital yetkinlik konusunda bilgi ve beceriye sahip öğrencilerin yetiştirilmesinde öğretmenlerin rolü ve sorumluluğu büyüktür. Öğretmenlerin bilgi ve iletişim teknolojilerini derslerinde etkili ve verimli bir şekilde kullanmaları daha nitelikli ve kalıcı öğrenme için oldukça önemlidir. Dolayısıyla da öğretmenlerin ilgili alanda yeterli donanıma sahip olması gerekmektedir. Elmas ve Geban'a (2012) göre öğretmenler, ders tasarımlarında belli ölçülerde bu Web 2.0 araçlarını kullanmaları konusunda desteklenmeli ve eğitilmelidir.

Araştırma sonuçları genel olarak ele alındığında, öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterliklerinin istenilen düzeyde olmadığı söylenebilir. Öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterliklerinin geliştirilmesi için öncelikle onların teknolojik ve pedagojik açıdan yeterli düzeyde olup olmadıkları belirlenmelidir. İhtiyaç duyulması halinde dijital hikâye anlatımıyla ilgili teknolojik ve pedagojik düzeylerinin geliştiril-

mesine dönük hizmet içi eğitimler, seminerler, atölye çalışmaları vb. düzenlenmelidir. Araştırmada elde edilen bir başka bulguya göre dijital hikâye oluşturma yeterliği ile bilgisayar kullanma düzeyi ile derslerde dijital teknolojileri kullanma durumu arasında pozitif bir ilişki bulunmaktadır. Buradan hareketle öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterliklerini geliştirmek için öncelikle onların teknolojik okuryazarlık becerileri geliştirilmelidir. Öğretmenlerin web 2.0 araçlarını öğretim ortamlarında sıklıkla kullanmaları için gerekli yönlendirmeler yapılmalıdır. Mevcut araştırma Türkçe öğretmenleri üzerinde gerçekleştirilmiştir. İleride yapılacak araştırmalarla, öğretmen dijital yeterlikleri bağlamında, eğitim sisteminde yer alan bütün öğretmenlerin dijital hikâye oluşturma yeterliklerini belirlemeye yönelik çalışmalar gerçekleştirilebilir. Ayrıca eğitim fakültelerinde farklı bölümlerde öğrenim gören öğretmen adaylarının da dijital hikâye oluşturma yeterlikleri üzerinde araştırmalar yapılabilir.

Kaynakça

- Akgündüz, D., Topalsan, A. K., ve Türk, Z. (2021). *Yükseköğretimde teknoloji kullanımı ve yetkinlikler raporu*. İstanbul Aydın Üniversitesi Yayınları.
- Aktaş, N. (2019). *Dijital yazma atölyesi etkinliklerinin yazma motivasyonu ve hikâye yazma becerisinin gelişimine etkisi* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Gazi Üniversitesi, *Eğitim Bilimleri Enstitüsü*, Ankara.
- Alkhlili, M. (2018). Using digital stories for developing reading skills of efl preparatory school pupils. *Multi-Knowledge Electronic Comprehensive Journal for Education and Science Publications*, (4), 68-88.
- Altunışık, M., ve Aktürk, A. O. (2021). Türkiye’de web 2.0 araçlarının eğitim-öğretim ortamlarında kullanımına bir bakış: 2010-2020 dönemi tezlerinin incelenmesi. *Bilim, Eğitim, Sanat ve Teknoloji Dergisi (BEST Dergi)*, 5(2), 205-227.
- Aydın, E. (2019). *Yabancılarla Türkçe öğretiminde dijital hikâye anlatımının yaratıcı yazma becerisine etkisi* [Yayımlanmamış doktora tezi]. İnönü Üniversitesi, *Eğitim Bilimleri Enstitüsü*, Malatya.
- Baki, Y. (2015). *Dijital öykülerin altıncı sınıf öğrencilerinin yazma sürecine etkisi* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Atatürk Üniversitesi, *Eğitim Bilimleri Enstitüsü*, Erzurum.
- Baki, Y., ve Feyzioğlu, N. (2017). Dijital öykülerin 6. sınıf öğrencilerinin yazmaya yönelik tutumlarına etkisi. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 14(40), 31-58.

- Baki, Y. (2019). Türkçe öğretmeni adaylarının yaratıcı yazma becerilerinin geliştirilmesinde dijital öykülerin etkisi. *Ana Dili Eğitimi Dergisi*, 7(4), 964-995.
- Bal, H. (2019). *Öğretmenlerin eğitimde yeni teknolojileri ve web 2.0 araçlarını kullanımlarının değerlendirilmesi*. MEB Yenilik ve Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğü.
- Ballast, K., Stephens, L., ve Radcliffe, R. (2008). The effects of digital storytelling on sixth grade students' writing and their attitudes about writing. In K. McFerrin et al. (Eds.), *Proceedings of Society for Information Technology and Teacher Education International Conference 2008* (pp. 875-879). AACE
- Bilaloğlu, F. (2019). *Dijital hikâye anlatımının ilkökul dördüncü sınıf öğrencilerinin okuduğunu anlama becerileri ve okuma motivasyonları üzerindeki etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Bolu.
- Büyüköztürk Ş., Kılıç-Çakmak, E., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş., ve Demirel, F. (2015). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Pegem Akademi.
- Ciğerci, F. M. (2015). *İlkokul dördüncü sınıf Türkçe dersinde dinleme becerilerinin geliştirilmesinde dijital hikayelerin kullanılması* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Anadolu Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Eskişehir.
- Cüre, F., ve Özden, N. (2008). Öğretmenlerin bilgi ve iletişim teknolojileri (BIT) uygulama başarıları ve BIT'e yönelik tutumları. *Hacettepe Eğitim Dergisi*, (34), 41-53.
- Çıralı, H. (2014). *Dijital hikaye anlatımının görsel bellek ve yazma becerisi üzerine etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Hacettepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Çelik, T. (2021a). Dijital hikâye araçları kullanımı yetkinliği ölçeği (DHAKYÖ): ölçek geliştirme çalışması. *Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi*, 10(4), 1580-1597.
- Çelik, T. (2021b). Web 2.0 araçları kullanımı yetkinliği ölçeği geliştirme çalışması. *Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, (51), 449-478. <https://doi.org/10.9779/pauefd.700181>

- Çifci, C. (2013). *Edebiyat öğretiminde teknoloji kullanımı, karşılaşılan sorunlar ve çözüm önerileri: Bir durum çalışması* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Çiftçi, M. (2019). *Dijital hikayelerin ilkökul ikinci sınıf öğrencilerinin okuma becerileri üzerindeki etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Aksaray Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Aksaray.
- Dağlıoğlu, H. E. (2010). Üstün yetenekli çocukların eğitiminde öğretmen yeterlikleri ve özellikleri. *Millî Eğitim Dergisi*, 40(186), 72-84.
- Dayan, G., ve Girmen, P. (2018). Türkçe eğitimi yazma sürecinde: Dijital öyküleme. *Eğitimde Nitel Araştırmalar Dergisi – ENAD*, 6(3), 207-228.
- Demir, S., ve Kılıçkıran, H. (2018). Dijital öyküleme uygulamasının özel yetenekli öğrencilerin yazma becerilerine etkisi. *Disiplinlerarası Eğitim Araştırmaları Dergisi*, 2(4), 12-18.
- Demirbaş, İ. (2019). *Dijital öykülerin ilkökul öğrencilerinin dinlediğini anlama ve yaratıcı yazma becerilerine etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kırşehir.
- Demirer, V., ve Baki, Y. (2018). Türkçe öğretmeni adaylarının dijital öyküleme sürecine ilişkin görüşleri ve algıları. *Journal of Theoretical Educational Science*, 11(4), 718-747.
- Durak, H., ve Seferoğlu, S. S. (2017). *Öğretmenlerin teknoloji kullanım yeterliklerinde etkili olan faktörlerle ilgili bir inceleme*. H. F. Odabaşı, B. Akkoyunlu ve A. İşman (Ed.), *Eğitim teknolojileri okumaları* (s.537-556). TOJET ve Sakarya Üniversitesi.
- Elmas, R., ve Geban, Ö. (2012). Web 2. 0 tools for 21st century teachers. *International Online Journal of Educational Sciences*, 4(1), 243–254.
- Erdoğan, E., ve Şerefli, B.(2021). Sosyal bilgiler öğretiminde teknoloji kullanımı: beş öğretmenin yolculuğu. *Journal of Qualitative Research in Education*, (27), 232-256.

- Eroğlu, A. (2020). *Ortaokul 7.sınıf Türkçe dersinde dijital hikâye anlatımının kullanılması*. [Yayımlanmamış doktora tezi]. Sakarya Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Sakarya.
- Eser, M. (2020). Öğretmen adaylarının web 2.0 hızlı içerik geliştirme öz-yeterlik inançlarının incelenmesi. *Instructional Technology and Lifelong Learning*, 1(1), 122-137.
- Foley, M.L. (2013). *Digital storytelling in primary-grade classrooms* [Unpublished Doctoral Dissertation] Arizona State University, Phoenix.
- Girmen, P., Özkanal, Ü., ve Dayan, G. (2019). Digital storytelling in the language arts classroom. *Universal Journal of Educational Research*, 7(1), 55-65.
- Gülen, M. (2021). *Okul öncesi öğretmenlerinin teknolojik araç-gereç kullanımına yönelik tutumlarının incelenmesi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, İstanbul.
- Hamdy, M. F. (2017). The effect of using digital storytelling on students' reading comprehension and listening comprehension. *Journal of English and Arabic language teaching*, 8(2), 112-123.
- Karadüz, A., ve Baytak, A. (2010). Teknoloji destekli öğretimin Türkçe eğitimi bölümü öğrencileri tarafından nasıl algılandığının incelenmesi. *Sakarya Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, (20), 7-29.
- Karasakalođolu, N., Saracaloğlu, A. S., ve Uça, S. (2011). Türkçe öğretmenlerinin teknoloji tutumları ile bilgi teknolojilerini kullanma düzeylerinin incelenmesi. *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 2 (7), 26-36.
- Kurudayıoğlu, M., ve Bal, M. (2014). Ana dili eğitiminde dijital hikâye anlatımlarının kullanımı. *Sakarya Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, (28), 74-95.
- MEB (2019). Türkçe dersi (İlkokul ve ortaokul 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ve 8. sınıflar) öğretim programı. MEB.
- Özden, M., ve Meydan, E. (2021). Dijital hikâyenin eğitime katkısına dair öğrenci görüşleri. *RumeliDE Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi*, (23), 122-131. <https://doi.org/10.29000/rumelide.948307>

- Özerbaş, M. A., ve Öztürk, Y. (2017). Türkçe dersinde dijital hikaye kullanımının akademik başarı, motivasyon ve kalıcılık üzerinde etkisi. *TÜBAV Bilim*, 10 (2), 102-110.
- Özüdoğru, G. (2021). Digital storytelling in education from teachers' perspectives. *Bartın University Journal of Faculty of Education*, 10(2), 445-454. <https://doi.org/10.1016/buefad.888658>
- Şentürk Leylek, B. (2018). *İlkokul üçüncü sınıf öğrencilerinin okuma becerilerinin gelişiminde ve okumaya yönelik tutumlarında dijital hikayelerin etkisi*. [Yayımlanmamış doktora tezi]. Uludağ Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Bursa.
- Jakes, D. S., ve Brennan, J. (2005). Capturing stories, capturing lives: An introduction to digital storytelling. 06.03.2022 tarihinde http://www.jakesonline.org/dst_techforum.pdf adresinden erişilmiştir.
- Rossiter, M., ve Garcia, P. A. (2010). Digital storytelling: a new player on the narrative field. *New Directions for Adult and Continuing Education*, (126), 37-48.
- Tabak, G. (2017). *Türkçe'nin yabancı dil olarak öğretiminde dijital öykü kullanımı* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Erciyes Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Kayseri.
- Tanrıkulu, F.(2020a). Students' perceptions about the effects of collaborative digital storytelling on writing skills. *Computer Assisted Language Learning*, 35(5-6), 1090-1105. <https://doi.org/10.1080/09588221.2020.1774611>
- Tanrıkulu, F. (2020b). The effect of L2 listening texts adapted to the digital story on the listening lesson. *Turkish Online Journal of Distance Education-TOJDE*, 21(1), 1-18. <https://doi.org/10.17718/tojde.674382>
- Türkben, T., ve Alptekin, E. (2022). Yabancılarla Türkçe öğretiminde dijital öyküleme aracılığıyla kültürel öğelerin aktarımı. *Aydın Tömer Dil Dergisi*, 7(1), 23-58.
- Shrobbree, M. (2008). Digital video in the language classroom. *The JALT CALL Journal*, 4(1), 75-84.

- Smeda, N., Dakich, E., ve Sharda, N. (2012). Digital storytelling with web 2.0 tools for collaborative learning. In A. Okada, T. Connolly, & P. Scott (eds.), *Collaborative learning 2.0: Open educational resources* (pp. 145-163). IGI Global.
- Soler Pardo, B. (2014). Digital storytelling: a case study of the creation, and narration of a story by EFL learners. *Digital Education Review*, 26, 74-84.
- Sümer, S., ve Çetin, M. E. (2018). Zihinsel yetersizliği olan bireylerin dinlediklerini anlama düzeyleri üzerinde geleneksel hikaye okuma ve dijital hikaye kullanımının etkililik ve verimliliklerinin karşılaştırılması. *Education Sciences*, 13(1), 44-55.
- Şimşek, B., Direkci, B., ve Koparan, B. (2021). Türkçe öğretmenlerinin eğitimde teknoloji entegrasyonu ve Türkçe öğretmeni yetiştirme sürecine ilişkin görüşlerinin incelenmesi. *Turkish Academic Research Review*, 6(3), 882-902.
- Tatlı, Z., ve Aksoy, D. A. (2017). Yabancı dil konuşma eğitiminde dijital öykü kullanımını. *Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi*, 45(45), 137-152. <https://doi.org/10.15285/maruaeabd.271060>
- Uslu, A. (2019). *İşbirlikli dijital hikaye anlatımının ilkökul 4. sınıf öğrencilerinin yaratıcı yazma ve sosyal duygusal öğrenme becerilerine etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Üniversitesi, Manisa.
- Xu, Y., Park, H., ve Baek, Y. (2011). A new approach toward digital storytelling: an activity focused on writing self-efficacy in a virtual learning environment. *Educational Technology ve Society*, 14(4), 181-191.
- Yamaç, A. (2015). *İlkokul üçüncü sınıf öğrencilerinin yazma becerilerinin gelişiminde dijital hikayelerin etkisi* [Yayımlanmamış doktora tezi]. Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- Yaman, H., Demirtaş, T., ve İleri Aydemir, Z. (2013). Türkçe öğretmeni adaylarının dijital pedagojik yeterlikleri. *Turkish Studies*, 8(8), 1407-1419.
- Yazar, İ. (2019). Türkçe öğretiminde ve temel dil becerilerinin kazanımında dijital teknoloji uygulamalarının yeri ve önemi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 12(64), 612-623.

- Yıldız Çelik, B. (2021). *Dijital öykü atölyesinin ortaokul öğrencilerinin 21. yüzyıl becerilerine ve öğrenci başarısına etkisi* [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Bursa Uludağ Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Bursa.
- Yılmaz, Y., Üstündağ, M. T., Güneş, E., ve Çalışkan, G. (2017). Dijital hikayeleme yöntemi ile etkili Türkçe öğretimi. *Eğitim Teknolojisi Kuram ve Uygulama*, 7(2), 254-275.
- Yüksel, P., Robin, B., ve McNeil, S. (2010). Educational uses of digital storytelling around the world. http://digitalstorytelling.coe.uh.edu/survey/SITE_DigitalStorytelling.pdf
- Yürektürk, F. N., ve Coşkun, H. (2020). Türkçe öğretmenlerinin teknoloji kullanımına ve teknoloji destekli Türkçe öğretiminin etkililiğine dair görüşleri. *Ana Dili Eğitimi Dergisi*, 8(3), 986-1000.